Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 650/2012**

z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego

(Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 107)

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 344 z 14.12.2012, s. 3 (650/2012)
►C2 Sprostowanie, Dz.U. L 60 z 2.3.2013, s. 140 (650/2012)
►C3 Sprostowanie, Dz.U. L 243 z 23.9.2019, s. 9 (650/2012)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 650/2012

z dnia 4 lipca 2012 r.

w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego

ROZDZIAŁ I

ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dziedziczenia majątku po osobach zmarłych. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do spraw podatkowych, celnych ani administracyjnych.

2. Z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia wyłączone są:

a) stan cywilny osób fizycznych oraz stosunki rodzinne i stosunki uznawane, zgodnie z prawem dla nich właściwym, za mające porównywalne skutki;

b) zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych osób fizycznych, z zastrzeżeniem art. 23 ust. 2 lit. c) oraz art. 26;

c) kwestie dotyczące zaginięcia, nieobecności lub uznania za zmarłą osoby fizycznej;

d) kwestie związane z małżeńskimi ustrojami majątkowymi oraz ustrojami majątkowymi w stosunkach uznawanych, zgodnie z prawem dla nich właściwym, za mające skutki porównywalne do małżeństwa;

e) zobowiązania alimentacyjne inne niż zobowiązania powstające wskutek śmierci;

f) ważność formalna ustnych rozrządzeń na wypadek śmierci;

g) prawa i dobra powstające lub przenoszone inaczej niż w drodze dziedziczenia, na przykład w drodze darowizn, współwłasności z zastrzeżeniem przejścia prawa na pozostającego przy życiu współwłaściciela, funduszy emerytalnych, umów ubezpieczenia oraz umów o podobnym charakterze, z zastrzeżeniem art. 23 ust. 2 lit. i);

h) kwestie z zakresu właściwego dla prawa spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających, takie jak postanowienia aktów założycielskich i statutów spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających, które określają los udziałów po śmierci członków;

i) rozwiązanie, ustanie i łączenie spółek i innych podmiotów posiadających osobowość prawną lub jej nieposiadających;

j) tworzenie i rozwiązywanie trustów oraz zarządzanie nimi;

k) charakter praw rzeczowych; oraz

l) wszelkie wpisy do rejestru praw do nieruchomości lub rzeczy ruchomych, łącznie z wymogami prawnymi dotyczącymi takich wpisów, oraz skutki wpisu lub braku wpisu takich praw do rejestru.

▼B

Artykuł 2

Właściwość organów w sprawach spadkowych w państwach członkowskich

Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na właściwość organów państw członkowskich w zakresie rozpatrywania spraw spadkowych.

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia:

a) „dziedziczenie” oznacza dziedziczenie majątku po osobie zmarłej i obejmuje wszystkie formy przejścia składników majątku, praw i obowiązków na skutek śmierci, czy to na podstawie dobrowolnego rozrządzenia na wypadek śmierci, czy to w drodze dziedziczenia ustawowego;

b) „umowa dotycząca spadku” oznacza umowę, w tym umowę wynikającą z testamentów wzajemnych, która odpłatnie lub nieodpłatnie tworzy, zmienia lub pozbawia praw do przyszłego spadku lub przyszłych spadków po co najmniej jednej osobie będącej stroną umowy;

c) „testament wspólny” oznacza testament sporządzony w jednym dokumencie przez co najmniej dwie osoby;

d) „rozrządzenie na wypadek śmierci” oznacza testament, testament wspólny lub umowę dotyczącą spadku;

e) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza państwo członkowskie, w którym wydano orzeczenie, zatwierdzono lub zawarto ugodę sądową, sporządzono dokument urzędowy lub wydano europejskie poświadczenie spadkowe;

f) „państwo członkowskie wykonania” oznacza państwo członkowskie, w którym wystąpiono o stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia, ugody sądowej lub dokumentu urzędowego;

g) „orzeczenie” oznacza każdą decyzję w sprawach dotyczących dziedziczenia wydaną przez sąd państwa członkowskiego, niezależnie od nazwy takiej decyzji, w tym postanowienie w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania wydane przez urzędnika sądowego;

h) „ugoda sądowa” oznacza ugodę w sprawach dotyczących dziedziczenia, która została zatwierdzona przez sąd lub zawarta przed sądem w toku postępowania;

i) „dokument urzędowy” oznacza dokument dotyczący dziedziczenia, który został oficjalnie sporządzony lub zarejestrowany jako dokument urzędowy w państwie członkowskim i którego autentyczność:

(i) dotyczy podpisu i treści dokumentu urzędowego; oraz

(ii) została stwierdzona przez organ publiczny lub inny organ uprawniony do tego przez państwo członkowskie pochodzenia.

▼B

2. Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” oznacza każdy organ sądowy i wszystkie inne organy oraz przedstawicieli zawodów prawniczych właściwych w sprawach spadkowych, którzy wykonują funkcje sądowe lub działają na podstawie przekazania uprawnień przez organ sądowy lub działają pod kontrolą organu sądowego, pod warunkiem że takie inne organy i przedstawiciele zawodów prawniczych zapewniają gwarancje bezstronności i prawa wszystkich stron do bycia wysłuchanymi oraz pod warunkiem, że ich orzeczenia na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym działają:

a) mogą być przedmiotem zaskarżenia do organu sądowego lub ponownego rozpoznania przez organ sądowy; oraz

b) mają moc i skutek podobne do orzeczenia organu sądowego w takiej samej sprawie.

Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o innych organach oraz przedstawicielach zawodów prawniczych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z art. 79.

ROZDZIAŁ II

JURYSDYKCJA

Artykuł 4

Jurysdykcja ogólna

Sądy państwa członkowskiego, w którym zmarły miał swoje miejsce zwykłego pobytu w chwili śmierci, mają jurysdykcję do orzekania co do ogółu spraw dotyczących spadku.

Artykuł 5

Umowa prorogacyjna

▼C3

1. W przypadku gdy wybrane przez zmarłego prawo regulujące dziedziczenie po nim zgodnie z art. 22 jest prawem państwa członkowskiego, zainteresowane strony mogą umówić się, że wyłączną jurysdykcję do orzekania w każdej kwestii dotyczącej dziedziczenia mają sąd lub sądy tego państwa członkowskiego.

▼B

2. Taka umowa prorogacyjna sporządzana jest na piśmie, opatrywana datą i podpisywana przez zainteresowane strony. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis umowy uznaje się za równoważne ze sporządzeniem na piśmie.

Artykuł 6

Stwierdzenie braku jurysdykcji w przypadku wyboru prawa

W przypadku gdy wybrane przez zmarłego prawo regulujące dziedziczenie po nim zgodnie z art. 22 jest prawem państwa członkowskiego, sąd, do którego wniesiono sprawę na podstawie art. 4 lub 10:

a) może, na wniosek jednej ze stron postępowania, stwierdzić brak swojej jurysdykcji, jeżeli uzna, że sądy państwa członkowskiego, którego prawo wybrano, mają lepsze możliwości orzekania w danej sprawie spadkowej, biorąc pod uwagę okoliczności praktyczne tej sprawy spadkowej takie jak miejsce zwykłego pobytu stron oraz położenie składników majątku; lub

▼B

b) stwierdza brak swojej jurysdykcji, jeżeli strony postępowania zawarły umowę zgodnie z art. 5 o przyznaniu jurysdykcji sądowi lub sądom państwa członkowskiego, którego prawo wybrano.

Artykuł 7

Jurysdykcja w przypadku wyboru prawa

Sądy państwa członkowskiego, którego prawo wybrał zmarły zgodnie z art. 22, mają jurysdykcję do orzekania w sprawie spadkowej, jeżeli:

a) sąd, do którego wcześniej wniesiono sprawę, stwierdził brak swojej jurysdykcji w tej samej sprawie zgodnie z art. 6;

b) strony postępowania zawarły umowę zgodnie z art. 5 o przyznaniu jurysdykcji sądowi lub sądom tego państwa członkowskiego; lub

c) strony postępowania wyraźnie uznały jurysdykcję sądu, do którego wniesiono sprawę.

Artykuł 8

Zamknięcie postępowania wszczętego z urzędu w przypadku wyboru prawa

Sąd, który wszczął postępowanie spadkowe z urzędu na podstawie art. 4 lub 10, zamyka postępowanie, jeżeli strony postępowania uzgodniły, że rozstrzygną sprawę spadkową polubownie poza sądem w państwie członkowskim, którego prawo zostało wybrane przez zmarłego zgodnie z art. 22.

Artykuł 9

Jurysdykcja oparta na wdaniu się w spór

1. W przypadku gdy w trakcie postępowania przed sądem państwa członkowskiego mającym jurysdykcję na podstawie art. 7 okaże się, że nie wszystkie strony tego postępowania są stronami umowy prorogacyjnej, sąd zachowuje jurysdykcję, jeżeli strony postępowania niebędące stronami umowy wdadzą się w spór, nie kwestionując jurysdykcji sądu.

2. Jeżeli jurysdykcja sądu, o którym mowa w ust. 1, jest kwestionowana przez strony postępowania niebędące stronami umowy, sąd ten stwierdza brak swojej jurysdykcji.

W takim wypadku jurysdykcja do orzekania w danej sprawie spadkowej przysługuje sądom mającym jurysdykcję zgodnie z art. 4 lub 10.

Artykuł 10

Jurysdykcja dodatkowa

1. W przypadku gdy miejsce zwykłego pobytu zmarłego w chwili jego śmierci nie znajduje się w państwie członkowskim, sądy państwa członkowskiego, w którym znajdują się składniki majątku spadkowego, pomimo tego mają jurysdykcję do orzekania co do ogółu spraw dotyczących spadku, jeżeli:

▼B

a) zmarły miał w chwili śmierci obywatelstwo tego państwa członkowskiego lub w przypadku, gdy nie zachodzi ta okoliczność;

b) zmarły miał wcześniej miejsce zwykłego pobytu w tym państwie członkowskim, pod warunkiem że do chwili wniesienia sprawy do sądu upłynęło nie więcej niż pięć lat od chwili zmiany tego miejsca zwykłego pobytu.

2. W przypadku gdy żaden sąd w państwie członkowskim nie ma jurysdykcji na podstawie ust. 1, sądy państwa członkowskiego, w którym znajdują się składniki majątku spadkowego, pomimo tego mają jurysdykcję do orzekania w sprawach dotyczących tych składników majątku.

Artykuł 11

Forum necessitatis

W przypadku gdy żaden sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia, sądy państwa członkowskiego mogą, w drodze wyjątku, orzekać w sprawie spadkowej, jeżeli postępowanie nie może być we właściwy sposób wszczęte lub przeprowadzone, lub nie byłoby możliwe w państwie trzecim, z którym sprawa jest ściśle związana.

Sprawa musi mieć dostateczny związek z państwem członkowskim sądu, do którego ją wniesiono.

Artykuł 12

Ograniczenie postępowania

1. W przypadku gdy majątek zmarłego obejmuje składniki majątku znajdujące się w państwie trzecim, sąd, do którego wniesiono sprawę spadkową, może, na wniosek jednej ze stron, zdecydować o nieorzekaniu w odniesieniu do jednego składnika lub większej ich liczby, jeżeli można oczekiwać, że jego orzeczenie odnoszące się do tych składników nie będzie uznane ani, w stosownych przypadkach, nie zostanie stwierdzona jego wykonalność w tym państwie trzecim.

2. Ust. 1 pozostaje bez wpływu na prawo stron do ograniczenia zakresu postępowania na podstawie przepisów państwa członkowskiego sądu, do którego wniesiono sprawę.

Artykuł 13

Przyjęcie lub odrzucenie spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego

Oprócz sądu mającego jurysdykcję do orzekania w danej sprawie spadkowej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, sądy w państwie członkowskim zwykłego pobytu każdej osoby, która na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia może złożyć przed sądem oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego lub oświadczenie mające na celu ograniczenie odpowiedzialności danej osoby za długi spadkowe, mają jurysdykcję do przyjęcia takich oświadczeń, w przypadkach gdy na mocy prawa tego państwa członkowskiego takie oświadczenia mogą być złożone przed sądem.

Artykuł 14

Wniesienie sprawy do sądu

Do celów niniejszego rozdziału sprawę uważa się za wniesioną do sądu:

a) w dniu, w którym został złożony w sądzie dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny, pod warunkiem że wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia czynności, do których był zobowiązany, aby dokument został doręczony pozwanemu;

▼B

b) jeżeli dokument ma być doręczony przed złożeniem go w sądzie – w dniu, w którym otrzymał go organ odpowiedzialny za doręczenie, pod warunkiem, że wnioskodawca nie zaniedbał następnie podjęcia czynności, do których był zobowiązany, aby dokument został złożony w sądzie; lub

c) jeżeli postępowanie zostało wszczęte przez sąd z urzędu – w dniu, w którym sąd podjął decyzję o wszczęciu tego postępowania lub, gdy taka decyzja nie jest wymagana, w dniu zarejestrowania sprawy przez sąd.

Artykuł 15

Badanie jurysdykcji

W przypadku gdy do sądu państwa członkowskiego wniesiono sprawę spadkową, co do której sąd ten nie ma jurysdykcji na mocy niniejszego rozporządzenia, sąd ten stwierdza z urzędu brak swojej jurysdykcji.

Artykuł 16

Badanie dopuszczalności postępowania

1. Jeżeli pozwany, który ma miejsce zwykłego pobytu na terytorium państwa innego niż państwo członkowskie, w którym wytoczono powództwo, nie wda się w spór, sąd mający jurysdykcję zawiesza postępowanie do czasu wykazania, że pozwany miał możliwość otrzymania dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie umożliwiającym mu przygotowanie obrony, lub że w tym celu podjęte zostały wszelkie niezbędne czynności.

2. W miejsce ust. 1 niniejszego artykułu stosuje się przepisy art. 19 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) ([1]), jeśli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał zostać przekazany z jednego państwa członkowskiego do innego zgodnie z tym rozporządzeniem.

3. Jeżeli rozporządzenie (WE) nr 1393/2007 nie ma zastosowania, stosuje się art. 15 konwencji haskiej z dnia 15 listopada 1965 r. o doręczaniu za granicą dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych lub handlowych, jeżeli dokument wszczynający postępowanie lub dokument równorzędny musiał zostać przekazany za granicę zgodnie z tą konwencją.

Artykuł 17

Zawisłość sprawy

1. W przypadku gdy do sądów różnych państw członkowskich wniesiono sprawy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, sąd, do którego wniesiono sprawę później, z urzędu zawiesza postępowanie do czasu stwierdzenia jurysdykcji sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę.

2. Jeżeli stwierdzona zostanie jurysdykcja sądu, do którego najpierw wniesiono sprawę, sąd, do którego wniesiono sprawę później, stwierdza brak swej jurysdykcji na rzecz tego sądu.

([1]) Dz.U. L 324 z 10.12.2007, s. 79.

▼B

Artykuł 18

Sprawy wiążące się ze sobą

1. W przypadku gdy przed sądami różnych państw członkowskich zawisły sprawy wiążące się ze sobą, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może zawiesić postępowanie.

2. Jeżeli sprawy takie są zawisłe w pierwszej instancji, sąd, do którego wniesiono sprawę później, może także, na wniosek jednej ze stron, stwierdzić brak swej jurysdykcji, jeżeli sąd, do którego najpierw wniesiono sprawę, ma jurysdykcję w przedmiotowych sprawach, a połączenie spraw jest dopuszczalne zgodnie z jego prawem.

3. Do celów niniejszego artykułu za sprawy wiążące się ze sobą uważa się sprawy, które łączy tak ścisły związek, że wskazane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie, aby uniknąć wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń.

Artykuł 19

Środki tymczasowe i środki zabezpieczające

Można wystąpić z wnioskiem do sądów państwa członkowskiego o podjęcie środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, przewidzianych w prawie tego państwa członkowskiego, nawet jeżeli na mocy niniejszego rozporządzenia to sądy innego państwa członkowskiego mają jurysdykcję do rozpoznania istoty sprawy.

ROZDZIAŁ III

PRAWO WŁAŚCIWE

Artykuł 20

Powszechne stosowanie

Prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie stosuje się niezależnie od tego, czy jest ono prawem państwa członkowskiego.

Artykuł 21

Zasada ogólna

1. Jeżeli przepisy niniejszego rozporządzenia nie stanowią inaczej, prawem właściwym dla ogółu spraw dotyczących spadku jest prawo państwa, w którym zmarły miał miejsce zwykłego pobytu w chwili śmierci.

2. W przypadku gdy wyjątkowo, ze wszystkich okoliczności sprawy jasno wynika, że w chwili śmierci zmarły był w sposób oczywisty bliżej związany z państwem innym niż państwo, którego prawo byłoby właściwe na mocy ust. 1, prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo tego innego państwa.

Artykuł 22

Wybór prawa

1. Każdy może dokonać wyboru prawa państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili dokonywania wyboru lub w chwili śmierci, jako prawa, któremu podlega ogół spraw dotyczących jego spadku.

▼B

Każdy, kto posiada więcej niż jedno obywatelstwo, może wybrać prawo każdego państwa, którego obywatelstwo posiada w chwili dokonywania wyboru lub w chwili śmierci.

2. Wybór prawa musi być dokonany w sposób wyraźny w oświadczeniu w formie rozrządzenia na wypadek śmierci lub musi wynikać z postanowień takiego rozrządzenia.

3. Ważność materialna aktu, którym dokonano wyboru prawa, podlega wybranemu prawu.

4. Każda zmiana lub odwołanie wyboru prawa musi spełniać wymogi co do formy przewidziane dla zmiany lub odwołania rozrządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 23

Zakres stosowania prawa właściwego

1. Prawu ustalonemu zgodnie z art. 21 lub 22 podlega ogół spraw dotyczących spadku.

2. Prawu temu podlegają w szczególności:

a) przyczyny, czas i miejsce otwarcia spadku;

b) określenie beneficjentów, ich udziałów oraz obowiązków, które mógł nałożyć na nich zmarły, oraz ustalenie innych praw spadkowych, w tym praw spadkowych pozostającego przy życiu małżonka lub partnera;

c) zdolność do dziedziczenia;

d) wydziedziczenie i niegodność dziedziczenia;

e) przejście składników majątku, praw i obowiązków wchodzących w skład spadku na spadkobierców oraz, w stosownych przypadkach, na zapisobierców, w tym warunki i skutki przyjęcia lub odrzucenia spadku lub zapisu;

f) uprawnienia spadkobierców, wykonawców testamentów i innych zarządców spadku, w szczególności dotyczące sprzedaży składników majątku i zaspokojenia wierzycieli, bez uszczerbku dla uprawnień, o których mowa w art. 29 ust. 2 i 3;

g) odpowiedzialność za długi spadkowe;

h) rozrządzalna część spadku, udziały obowiązkowe oraz inne ograniczenia w rozrządzaniu na wypadek śmierci, oraz roszczenia, jakie osoby bliskie zmarłego mogą zgłaszać wobec majątku spadkowego lub spadkobierców;

i) obowiązek zwrotu lub zaliczenia darowizn i zapisów przy określaniu udziałów należnych różnym beneficjentom; oraz

j) dział spadku.

Artykuł 24

Rozrządzenia na wypadek śmierci inne niż umowy dotyczące spadku

1. Rozrządzenie na wypadek śmierci inne niż umowa dotycząca spadku podlega, w zakresie jego dopuszczalności i ważności materialnej, prawu, które na mocy niniejszego rozporządzenia byłoby prawem właściwym dla dziedziczenia po osobie dokonującej rozrządzenia, gdyby osoba ta zmarła w dniu dokonania rozrządzenia.

▼B

2. Niezależnie od ust. 1 dana osoba może wybrać jako prawo, któremu podlega jej rozrządzenie na wypadek śmierci w zakresie jego dopuszczalności i ważności materialnej, prawo, które osoba ta mogła wybrać zgodnie z art. 22 na warunkach w nim określonych.

3. Ust. 1 stosuje się odpowiednio do zmiany lub odwołania rozrządzenia na wypadek śmierci innego niż umowa dotycząca spadku. W przypadku wyboru prawa zgodnie z ust. 2 zmiana lub odwołanie podlega temu wybranemu prawu.

Artykuł 25

Umowy dotyczące spadku

1. Umowa dotycząca spadku odnosząca się do dziedziczenia po jednej osobie podlega, w odniesieniu do jej dopuszczalności, ważności materialnej oraz jej skutków pomiędzy stronami, w tym warunków jej rozwiązania, prawu, które na mocy niniejszego rozporządzenia byłoby prawem właściwym dla dziedziczenia po tej osobie, gdyby zmarła w dniu zawarcia tej umowy.

2. Umowa dotycząca spadku odnosząca się do dziedziczenia po kilku osobach jest dopuszczalna wyłącznie wtedy, gdy jest dopuszczalna na mocy każdego z praw, którym na mocy niniejszego rozporządzenia podlegałoby dziedziczenie po wszystkich tych osobach, gdyby zmarły w dniu zawarcia tej umowy.

Umowa dotycząca spadku, która jest dopuszczalna na mocy akapitu pierwszego, podlega, w odniesieniu do jej ważności materialnej i jej skutków pomiędzy stronami, w tym warunków jej rozwiązania, temu spośród praw, o których mowa w akapicie pierwszym, z którym ma najściślejszy związek.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2 strony mogą wybrać jako prawo, któremu podlega ich umowa dotycząca spadku w odniesieniu do jej dopuszczalności, ważności materialnej oraz jej skutków pomiędzy stronami, w tym warunków jej rozwiązania, prawo, które osoba lub jedna z osób, których spadku umowa dotyczy, mogła wybrać zgodnie z art. 22 na warunkach w nim określonych.

Artykuł 26

Ważność materialna rozrządzeń na wypadek śmierci

1. Do celów art. 24 i 25 następujące elementy odnoszą się do ważności materialnej:

a) zdolność osoby dokonującej rozrządzenia na wypadek śmierci do dokonania takiego rozrządzenia;

b) szczególne przyczyny uniemożliwiające osobie dokonującej rozrządzenia dokonanie go na korzyść pewnych osób lub uniemożliwiające danej osobie otrzymanie majątku spadkowego od osoby dokonującej rozrządzenia;

c) dopuszczalność przedstawicielstwa do celów dokonania rozrządzenia na wypadek śmierci;

d) interpretacja rozrządzenia;

▼B

e) oszustwo, przymus, błąd oraz wszelkie inne kwestie związane ze zgodą lub zamiarem osoby dokonującej rozrządzenia.

2. W przypadku gdy dana osoba posiada zdolność do dokonania rozrządzenia na wypadek śmierci na mocy prawa właściwego zgodnie z art. 24 lub 25, późniejsza zmiana prawa właściwego pozostaje bez wpływu na jej zdolność do zmiany lub odwołania tego rozrządzenia.

Artykuł 27

Ważność formalna pisemnych rozrządzeń na wypadek śmierci

1. Rozrządzenie na wypadek śmierci dokonane na piśmie jest ważne pod względem formy, jeżeli jego forma jest zgodna z prawem:

a) państwa, w którym dokonano rozrządzenia lub zawarto umowę dotyczącą spadku;

b) państwa, którego obywatelstwo testator lub co najmniej jedna z osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, posiadali albo w chwili dokonania rozrządzenia lub zawarcia umowy, albo w chwili śmierci;

c) państwa, w którym testator lub co najmniej jedna z osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, zamieszkiwali albo w chwili dokonania rozrządzenia lub zawarcia umowy, albo w chwili śmierci;

d) państwa, w którym testator lub co najmniej jedna z osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, mieli miejsce zwykłego pobytu albo w chwili dokonania rozrządzenia lub zawarcia umowy, albo w chwili śmierci; lub

e) w przypadku nieruchomości – państwa, w którym położona jest nieruchomość.

Ustalenie, czy testator lub osoby, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, mieli miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim, podlega prawu tego państwa.

2. Ust. 1 stosuje się także do rozrządzeń na wypadek śmierci zmieniających lub odwołujących wcześniejsze rozrządzenie. Zmiana lub odwołanie są również ważne pod względem formy, jeżeli spełniają one wymagania któregokolwiek z praw, na podstawie którego, zgodnie z ust. 1, ważne było rozrządzenie na wypadek śmierci, które zostało zmienione lub odwołane.

3. Do celów niniejszego artykułu każdy przepis prawa, który ogranicza dopuszczalne formy rozrządzenia na wypadek śmierci ze względu na wiek, obywatelstwo lub inne uwarunkowania osobiste testatora lub osób, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, jest uważany za dotyczący kwestii związanych z formą. Ta sama zasada ma zastosowanie do kwalifikacji, jakie powinni posiadać świadkowie, wymaganych dla ważności rozrządzenia na wypadek śmierci.

▼B

Artykuł 28

Ważność pod względem formy oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku

Oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego lub oświadczenie zmierzające do ograniczenia odpowiedzialności osoby składającej to oświadczenie jest ważne pod względem formy, w przypadku gdy odpowiada ono wymogom:

a) prawa właściwego dla dziedziczenia zgodnie z art. 21 lub 22; lub

b) prawa państwa, w którym osoba składająca oświadczenie ma miejsce zwykłego pobytu.

Artykuł 29

Szczególne przepisy dotyczące wyznaczania zarządcy spadku oraz jego uprawnienia w niektórych sytuacjach

1. W przypadku gdy wyznaczenie zarządcy spadku jest obowiązkowe lub obowiązkowe po otrzymaniu wniosku zgodnie z przepisami prawa państwa członkowskiego, którego sądy mają jurysdykcję do orzekania w sprawie spadkowej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, a prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo obce, sądy tego państwa członkowskiego mogą, jeśli sprawa zostanie do nich wniesiona, wyznaczyć jednego zarządcę spadku lub większą ich liczbę na mocy ich własnego prawa, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.

Na zarządcę wyznacza się zgodnie z niniejszym ustępem osobę uprawnioną do wykonania testamentu zmarłego lub zarządzania jego spadkiem na podstawie prawa właściwego dla dziedziczenia. Jeżeli to prawo nie przewiduje możliwości zarządzania spadkiem przez osobę niebędącą beneficjentem, sądy państwa członkowskiego, w którym ma zostać wyznaczony zarządca, mogą wyznaczyć zarządcę będącego osobą trzecią na podstawie ich własnego prawa, jeśli przepisy tego prawa tego wymagają oraz gdy istnieje poważny konflikt interesów między beneficjentami lub między beneficjentami i wierzycielami lub innymi osobami, które poręczyły za długi zmarłego, brak jest zgody między beneficjentami co do zarządzania spadkiem lub gdy zarządzanie spadkiem, ze względu na charakter jego składników, jest złożone.

Zarządca wyznaczony zgodnie z niniejszym ustępem jest jedyną osobą upoważnioną do wykonywania uprawnień, o których mowa w ust. 2 lub 3.

2. Osoba wyznaczona na zarządcę zgodnie z ust. 1 wykonuje uprawnienia do zarządzania spadkiem, które może wykonywać na podstawie prawa właściwego dla dziedziczenia. Sąd wyznaczający taką osobę może zawrzeć w swojej decyzji konkretne warunki wykonywania takich uprawnień zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia.

W przypadku gdy prawo właściwe dla dziedziczenia nie przewiduje wystarczających uprawnień do zabezpieczenia składników majątku spadkowego lub ochrony praw wierzycieli lub innych osób, które poręczyły za długi zmarłego, sąd wyznaczający zarządcę może zezwolić, aby wykonywał on uzupełniająco uprawnienia przewidziane w tym celu w przepisach prawa państwa członkowskiego tego sądu, oraz może zawrzeć w swoim orzeczeniu konkretne warunki wykonywania takich uprawnień zgodnie z prawem tego państwa.

▼B

Jednakże przy wykonywaniu takich uzupełniających uprawnień zarządca musi przestrzegać prawa właściwego dla dziedziczenia w odniesieniu do przejścia własności majątku spadkowego, odpowiedzialności za długi spadkowe, praw beneficjentów, w tym w stosownych przypadkach, prawa przyjęcia lub odrzucenia spadku, oraz, w stosowanych przypadkach, uprawnień wykonawcy testamentu zmarłego.

3. Niezależnie od ust. 2 sąd wyznaczający jednego zarządcę lub większą ich liczbę zgodnie z ust. 1 może, w drodze wyjątku, w przypadkach gdy prawem właściwym dla dziedziczenia jest prawo państwa trzeciego, postanowić o przyznaniu tym zarządcom wszystkich uprawnień do zarządzania przewidzianych w prawie państwa członkowskiego, w którym zarządcy ci zostali wyznaczeni.

Jednakże przy wykonywaniu takich uprawnień zarządcy muszą przestrzegać w szczególności określenia beneficjentów oraz ich praw spadkowych, w tym ich prawa do udziału obowiązkowego lub roszczeń wobec spadku lub spadkobierców zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia.

Artykuł 30

Szczególne przepisy nakładające ograniczenia dotyczące dziedziczenia lub wpływające na nie w odniesieniu do niektórych składników majątku

W przypadku gdy prawo państwa, w którym znajdują się niektóre nieruchomości, niektóre przedsiębiorstwa lub inne szczególne kategorie składników majątku, zawiera szczególne przepisy nakładające z przyczyn ekonomicznych, rodzinnych lub społecznych ograniczenia dotyczące dziedziczenia lub wpływające na dziedziczenie w odniesieniu do tych składników majątku, te szczególne przepisy mają zastosowanie do dziedziczenia w takim zakresie, w jakim na mocy prawa tego państwa mają one zastosowanie bez względu na prawo właściwe dla dziedziczenia.

Artykuł 31

Dostosowanie praw rzeczowych

W przypadku gdy dana osoba powołuje się na prawo rzeczowe, przysługujące jej zgodnie z prawem właściwym dla dziedziczenia, a to prawo rzeczowe nie jest znane prawu państwa członkowskiego, w którym na nie się powołano, prawo to podlega, o ile zachodzi taka potrzeba i w zakresie, w jakim jest to możliwe, dostosowaniu do najbardziej odpowiadającego mu prawa rzeczowego przewidzianego w prawie tego państwa, z uwzględnieniem celów i interesów, którym służy to konkretne prawo rzeczowe, oraz związanych z nim skutków.

Artykuł 32

Śmierć jednoczesna

W przypadku gdy dwie osoby lub więcej osób, których sprawy spadkowe podlegają różnym prawom, zmarły w okolicznościach niepozwalających na ustalenie kolejności ich śmierci i gdy prawa te regulują taki przypadek w różny sposób lub nie regulują go wcale, żadna ze zmarłych osób nie ma prawa do dziedziczenia po pozostałej lub pozostałych.

▼B

Artykuł 33

Spadek bezdziedziczny

Jeżeli na podstawie prawa właściwego dla dziedziczenia na mocy niniejszego rozporządzenia nie ma spadkobiercy ani zapisobiercy co do żadnych składników majątku na podstawie rozrządzenia na wypadek śmierci, ani osoby fizycznej powołanej do spadku na podstawie ustawy, stosowanie prawa tak ustalonego nie wyklucza uprawnienia państwa członkowskiego lub podmiotu wyznaczonego w tym celu przez to państwo członkowskie do przejęcia na mocy prawa tego państwa składników majątku spadkowego położonych na jego terytorium, pod warunkiem że wierzyciele są uprawnieni do ubiegania się o zaspokojenie swoich roszczeń ze wszystkich składników majątku spadkowego.

Artykuł 34

Odesłanie

1. Stosowanie prawa jakiegokolwiek państwa trzeciego wskazanego przez niniejsze rozporządzenie oznacza stosowanie przepisów prawa obowiązującego w tym państwie, w tym jego przepisów prawa prywatnego międzynarodowego, w zakresie, w jakim przepisy te odsyłają do:

a) prawa danego państwa członkowskiego; lub

b) prawa innego państwa trzeciego, które stosowałoby swoje własne prawo.

2. Odesłania nie stosuje się w przypadku prawa, o którym mowa w art. 21 ust. 2, art. 22, art. 27, art. 28 lit. b) i art. 30.

Artykuł 35

Porządek publiczny (ordre public)

Stosowania przepisu prawa jakiegokolwiek państwa wskazanego przez niniejsze rozporządzenie można odmówić jedynie wówczas, gdy takie stosowanie jest w sposób oczywisty niezgodne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego sądu lub innego właściwego organu zajmującego się sprawą spadkową.

Artykuł 36

Państwa posiadające co najmniej dwa systemy prawne - terytorialne kolizje praw

1. W przypadku gdy prawo wskazane przez niniejsze rozporządzenie jest prawem państwa, które składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny zbiór przepisów dotyczących dziedziczenia, wewnętrzne przepisy kolizyjne tego państwa określają odpowiednią jednostkę terytorialną, której prawo jest właściwe.

2. W braku takich przepisów kolizyjnych:

a) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do miejsca zwykłego pobytu zmarłego, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, w której zmarły miał miejsce zwykłego pobytu w chwili śmierci;

▼B

b) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z przepisami odwołującymi się do obywatelstwa zmarłego, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, z którą zmarły miał najściślejszy związek;

c) każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalenia prawa właściwego zgodnie z innymi przepisami odwołującymi się do innych elementów jako łączników, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, w której znajduje się dany element.

3. Niezależnie od ust. 2 każde odniesienie do prawa państwa, o którym mowa w ust. 1, jest rozumiane, do celów ustalania odnośnego prawa zgodnie z art. 27 i w braku w tym państwie wewnętrznych przepisów kolizyjnych, jako dotyczące prawa jednostki terytorialnej, z którą testator lub osoby, do spadku po których odnosi się umowa dotycząca spadku, mieli najściślejszy związek.

Artykuł 37

Państwa posiadające co najmniej dwa systemy prawne - kolizje praw dotyczących różnych kategorii osób

W odniesieniu do państwa, które ma co najmniej dwa systemy prawne lub zbiory przepisów mających zastosowanie do różnych kategorii osób w zakresie dziedziczenia, każde odniesienie do prawa tego państwa jest rozumiane jako dotyczące systemu prawnego lub zbioru przepisów określonego przepisami obowiązującymi w tym państwie. W braku takich przepisów zastosowanie ma system prawny lub zbiór przepisów, z którym zmarły miał najściślejszy związek.

Artykuł 38

Niestosowanie niniejszego rozporządzenia do wewnętrznych kolizji praw

Państwo członkowskie składające się z kilku jednostek terytorialnych mających własne przepisy dotyczące dziedziczenia nie ma obowiązku stosowania niniejszego rozporządzenia do kolizji praw występującej wyłącznie między takimi jednostkami terytorialnymi.

ROZDZIAŁ IV

UZNAWANIE, WYKONALNOŚĆ I WYKONYWANIE ORZECZEŃ

Artykuł 39

Uznawanie

1. Orzeczenie wydane w państwie członkowskim jest uznawane w innych państwach członkowskich bez potrzeby przeprowadzania specjalnego postępowania.

2. Każda zainteresowana strona, która podnosi kwestię uznania orzeczenia jako główny przedmiot sporu, może w trybie postępowania przewidzianym w art. 45–58 wystąpić z wnioskiem o uznanie tego orzeczenia.

▼B

3. Jeżeli wynik postępowania toczącego się przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii wpadkowej uznania orzeczenia, to jurysdykcję do rozstrzygnięcia tej kwestii ma ten sąd.

Artykuł 40

Podstawy nieuznania orzeczenia

Orzeczenia nie uznaje się, jeżeli:

a) uznanie takie jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;

b) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, kiedy miał taką możliwość;

c) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym w postępowaniu między tymi samymi stronami w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;

d) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym wcześniej w innym państwie członkowskim albo w państwie trzecim w postępowaniu o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile orzeczenie wydane wcześniej spełnia warunki konieczne do uznania go w państwie członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

Artykuł 41

Wyłączenie kontroli merytorycznej

Orzeczenie wydane w państwie członkowskim nie może być w żadnym przypadku przedmiotem kontroli merytorycznej.

Artykuł 42

Zawieszenie postępowania o uznawanie

Sąd państwa członkowskiego, do którego wniesiono sprawę o uznanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim, może zawiesić postępowanie, jeżeli od orzeczenia został wniesiony zwyczajny środek zaskarżenia w państwie członkowskim pochodzenia.

Artykuł 43

Wykonalność

Orzeczenia wydane w państwie członkowskim i wykonalne w tym państwie są wykonalne w innym państwie członkowskim, jeżeli na wniosek jakiejkolwiek zainteresowanej strony stwierdzono ich wykonalność w tym innym państwie członkowskim zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45–58.

Artykuł 44

Ustalanie miejsca zamieszkania

Aby ustalić, czy do celów procedury przewidzianej w art. 45–58 strona ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim wykonania, sąd, do którego wniesiono sprawę, stosuje wewnętrzne prawo tego państwa członkowskiego.

▼B

Artykuł 45

Właściwość miejscowa

1. Wniosek o stwierdzenie wykonalności składa się do sądu lub właściwego organu państwa członkowskiego wykonania, o którym to państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 78.

2. Właściwość miejscową określa się na podstawie miejsca zamieszkania strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, lub miejsca wykonania orzeczenia.

Artykuł 46

Procedura

1. Procedura składania wniosku podlega prawu państwa członkowskiego wykonania.

2. Wnioskodawca nie musi posiadać adresu pocztowego ani uprawnionego przedstawiciela w państwie członkowskim wykonania.

3. Do wniosku załącza się następujące dokumenty:

a) odpis orzeczenia spełniający warunki niezbędne do stwierdzenia jego autentyczności;

b) zaświadczenie wydane przez sąd lub właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia, sporządzone z wykorzystaniem formularza przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2, z zastrzeżeniem art. 47.

Artykuł 47

Nieprzedstawienie zaświadczenia

1. Jeżeli zaświadczenie, o którym mowa w art. 46 ust. 3 lit. b) nie zostało przedstawione, sąd lub właściwy organ może wyznaczyć termin jego przedstawienia lub przyjąć dokument równorzędny albo też, jeżeli uzna, że dysponuje wystarczającymi informacjami, zwolnić z obowiązku przedstawienia zaświadczenia.

2. Jeżeli sąd lub właściwy organ tego zażąda, przedkłada się tłumaczenie dokumentów. Tłumaczenie jest sporządzane przez osobę uprawnioną do wykonywania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.

Artykuł 48

Stwierdzenie wykonalności

Wykonalność orzeczenia stwierdza się bez kontroli na podstawie art. 40, bezzwłocznie po dopełnieniu formalności przewidzianych w art. 46. Na tym etapie postępowania strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie jest uprawniona do składania jakichkolwiek oświadczeń w sprawie wniosku.

▼B

Artykuł 49

Zawiadomienie o orzeczeniu w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. O orzeczeniu wydanym po rozpoznaniu wniosku o stwierdzenie wykonalności wnioskodawca zostaje niezwłocznie zawiadomiony zgodnie z procedurą przewidzianą w prawie państwa członkowskiego wykonania.

2. Stronie, przeciwko której dochodzi się wykonania, doręcza się stwierdzenie wykonalności i orzeczenie, o ile nie zostało ono wcześniej doręczone tej stronie.

Artykuł 50

Środek zaskarżenia od orzeczenia w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wykonalności

1. Każda ze stron może wnieść środek zaskarżenia od orzeczenia w przedmiocie wniosku o stwierdzenie wykonalności.

2. Środek zaskarżenia wnosi się do sądu, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 78.

3. Środek zaskarżenia jest rozpoznawany zgodnie z przepisami właściwymi dla postępowania w sprawach spornych.

4. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie wdaje się w spór przed sądem odwoławczym w postępowaniu dotyczącym środka zaskarżenia wniesionego przez wnioskodawcę, art. 16 stosuje się także wtedy, gdy strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, nie ma miejsca zamieszkania na terytorium żadnego z państw członkowskich.

5. Środek zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności wnosi się w terminie 30 dni od jego doręczenia. Jeżeli strona, przeciwko której dochodzi się wykonania, zamieszkuje w państwie członkowskim innym niż to, w którym nastąpiło stwierdzenie wykonalności, termin wniesienia środka zaskarżenia wynosi 60 dni i biegnie od dnia doręczenia stwierdzenia wykonalności stronie osobiście lub w jej miejscu zamieszkania. Termin nie podlega przedłużeniu z powodu znacznej odległości.

Artykuł 51

Tryb zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia

Środek zaskarżenia od orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia może zostać wniesiony tylko w trybie postępowania, o którym dane państwo członkowskie poinformowało Komisję zgodnie z art. 78.

Artykuł 52

Odmowa lub uchylenie stwierdzenia wykonalności

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je uchylić tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 40. Sąd wydaje orzeczenie niezwłocznie.

▼B

Artykuł 53

Zawieszenie postępowania

Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, zawiesza postępowanie na wniosek strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, jeśli wykonalność orzeczenia jest zawieszona w państwie członkowskim pochodzenia z powodu wniesienia środka zaskarżenia.

Artykuł 54

Środki tymczasowe i środki zabezpieczające

1. Jeżeli orzeczenie podlega uznaniu zgodnie z niniejszym rozdziałem, nie ma przeszkód dla korzystania przez wnioskodawcę zgodnie z prawem państwa członkowskiego wykonania ze środków tymczasowych, w tym środków zabezpieczających, bez stwierdzenia wykonalności zgodnie z art. 48.

2. Stwierdzenie wykonalności uprawnia z mocy prawa do stosowania wszelkich środków zabezpieczających.

3. W czasie biegu terminu do wniesienia środka zaskarżenia przeciwko stwierdzeniu wykonalności przewidzianego w art. 50 ust. 5 i do chwili rozpoznania wniesionego środka zaskarżenia nie może być zastosowany żaden środek egzekucyjny wobec majątku strony, przeciwko której dochodzi się wykonania, z wyjątkiem środków zabezpieczających.

Artykuł 55

Częściowa wykonalność

1. Jeżeli orzeczenie rozstrzyga o kilku roszczeniach dochodzonych w pozwie i stwierdzenie wykonalności nie może nastąpić co do wszystkich roszczeń, sąd lub właściwy organ stwierdza wykonalność co do jednego lub kilku roszczeń.

2. Wnioskodawca może wnosić o stwierdzenie wykonalności ograniczone do części orzeczenia.

Artykuł 56

Pomoc prawna

Wnioskodawca, któremu w państwie członkowskim pochodzenia przyznano całkowitą lub częściową pomoc prawną lub zwolnienie od kosztów lub wydatków, uprawniony jest w postępowaniu o stwierdzenie wykonalności do najbardziej korzystnego traktowania w zakresie pomocy prawnej lub możliwie najdalej idącego zwolnienia od kosztów lub wydatków, przewidzianego prawem państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 57

Brak zabezpieczenia, gwarancji lub kaucji

Na wnioskodawcę ubiegającego się w jednym państwie członkowskim o uznanie, stwierdzenie wykonalności lub wykonanie orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim nie można nałożyć obowiązku złożenia żadnego zabezpieczenia, gwarancji ani kaucji, niezależnie od ich nazwy, z tego powodu, że jest on cudzoziemcem lub nie ma miejsca zamieszkania lub pobytu w państwie członkowskim wykonania.

▼B

Artykuł 58

Brak opłat i należności

W postępowaniu o stwierdzenie wykonalności w państwie członkowskim wykonania nie można pobierać żadnych opłat ani należności obliczanych od wartości przedmiotu sporu.

ROZDZIAŁ V

DOKUMENTY URZĘDOWE I UGODY SĄDOWE

Artykuł 59

Przyjmowanie dokumentów urzędowych

1. Dokument urzędowy sporządzony w państwie członkowskim wywołuje w innym państwie członkowskim takie same skutki dowodowe jak w państwie członkowskim pochodzenia lub skutki dowodowe najbardziej z nimi porównywalne, o ile nie jest to w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) danego państwa członkowskiego.

Osoba, która chce wykorzystać dokument urzędowy w innym państwie członkowskim może zwrócić się do organu sporządzającego ten dokument urzędowy w państwie członkowskim pochodzenia o wypełnienie formularza przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2, określającego skutki dowodowe, jakie dany dokument urzędowy rodzi w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Wszelkie kwestionowanie autentyczności dokumentu urzędowego odbywa się przed sądami państwa członkowskiego pochodzenia i rozstrzygane jest na podstawie prawa tego państwa. Zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w innym państwie członkowskim, dopóki sprawa dotycząca kwestionowania jego autentyczności toczy się przed właściwym sądem.

3. Wszelkie kwestionowanie czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym odbywa się przed sądami mającymi jurysdykcję na podstawie niniejszego rozporządzenia i jest rozstrzygane na podstawie prawa właściwego zgodnie z rozdziałem III. W kwestionowanym zakresie zakwestionowany dokument urzędowy nie rodzi żadnych skutków dowodowych w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie pochodzenia, dopóki sprawa dotycząca jego kwestionowania toczy się przed właściwym sądem.

4. Jeżeli wynik postępowania przed sądem państwa członkowskiego zależy od rozstrzygnięcia kwestii wpadkowej dotyczącej czynności prawnych lub stosunków prawnych stwierdzonych w dokumencie urzędowym w sprawie spadkowej, sąd ten ma jurysdykcję do rozpatrzenia tej kwestii.

Artykuł 60

Wykonalność dokumentów urzędowych

1. Na wniosek zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45–58 stwierdza się wykonalność w innym państwie członkowskim dokumentu urzędowego, który jest wykonalny w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Do celów art. 46 ust. 3 lit. b) organ, który sporządził dokument urzędowy, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz przyjęty zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

▼B

3. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyla tylko wtedy, gdy wykonanie dokumentu urzędowego jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

Artykuł 61

Wykonalność ugód sądowych

1. Na wniosek zainteresowanej strony zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 45–58 stwierdza się wykonalność w innym państwie członkowskim ugód sądowych, które są wykonalne w państwie członkowskim pochodzenia.

2. Do celów art. 46 ust. 3 lit. b) sąd, który zatwierdził ugodę lub przed którym została ona zawarta, wydaje na wniosek zainteresowanej strony zaświadczenie, wykorzystując formularz przyjęty zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

3. Sąd rozpoznający środek zaskarżenia na podstawie art. 50 lub 51, odmawia stwierdzenia wykonalności albo je uchyla tylko wtedy, gdy wykonanie ugody sądowej jest w sposób oczywisty sprzeczne z porządkiem publicznym (*ordre public*) państwa członkowskiego wykonania.

ROZDZIAŁ VI

EUROPEJSKIE POŚWIADCZENIE SPADKOWE

Artykuł 62

Ustanowienie europejskiego poświadczenia spadkowego

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się europejskie poświadczenie spadkowe (zwane dalej „poświadczeniem”), które jest wydawane w celu wykorzystania w innym państwie członkowskim i które rodzi skutki wymienione w art. 69.

2. Korzystanie z poświadczenia nie jest obowiązkowe.

3. Poświadczenie nie zastępuje dokumentów wewnętrznych wykorzystywanych do podobnych celów w państwach członkowskich. Jednak poświadczenie wydane w celu wykorzystania w innym państwie członkowskim rodzi także skutki wymienione w art. 69 w państwie członkowskim, którego organy wydały to poświadczenie zgodnie z niniejszym rozdziałem.

Artykuł 63

Przeznaczenie poświadczenia

1. Poświadczenie jest przeznaczone do wykorzystywania przez spadkobierców, zapisobierców mających bezpośrednie prawa do spadku oraz wykonawców testamentów lub zarządców spadku, którzy potrzebują wykazać w innym państwie członkowskim swój status lub wykonywać, odpowiednio, swoje prawa jako spadkobiercy lub zapisobiercy, lub swoje uprawnienia jako wykonawcy testamentów lub zarządcy spadku.

2. Poświadczenie można wykorzystywać w szczególności do wykazania jednego lub kilku z poniższych:

a) statusu lub praw każdego spadkobiercy lub, w zależności od przypadku, każdego zapisobiercy wymienionego w poświadczeniu i ich udziałów w spadku;

▼B

b) przyznania spadkobiercy(-om) lub, w zależności od przypadku, zapisobiercy(-om) wymienionemu(-ym) w poświadczeniu konkretnego składnika majątku lub konkretnych składników majątku stanowiących część spadku;

c) uprawnień osoby wymienionej w poświadczeniu do wykonania testamentu lub do zarządzania spadkiem.

Artykuł 64

Uprawnienie do wydania poświadczenia

Poświadczenie wydaje się w państwie członkowskim, którego sądy mają jurysdykcję na mocy art. 4, 7, 10 lub 11. Organem wydającym jest:

a) sąd w rozumieniu definicji zawartej w art. 3 ust. 2; lub

b) inny organ, który na mocy prawa krajowego jest właściwy do rozpoznawania spraw spadkowych.

Artykuł 65

Wniosek o wydanie poświadczenia

1. Poświadczenie wydaje się na wniosek złożony przez którąkolwiek z osób, o których mowa w art. 63 ust. 1 (zwaną dalej „wnioskodawcą”).

2. Aby złożyć wniosek, wnioskodawca może korzystać z formularza przyjętego zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

3. Wniosek zawiera informacje wymienione poniżej, o ile wnioskodawca posiada te informacje i o ile są one niezbędne, aby organ wydający mógł poświadczyć okoliczności, o których poświadczenie ubiega się wnioskodawca; do wniosku dołącza się wszelkie stosowne dokumenty w oryginale albo ich odpisy, które spełniają warunki niezbędne do ustalenia ich autentyczności, z zastrzeżeniem art. 66 ust. 2:

a) informacje dotyczące zmarłego: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres w chwili śmierci, data i miejsce śmierci;

b) informacje dotyczące wnioskodawcy: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres i stosunki łączące go ze zmarłym, jeśli dotyczy;

c) informacje dotyczące przedstawiciela wnioskodawcy, jeśli dotyczy: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), adres i charakter przedstawicielstwa;

d) informacje o małżonku lub partnerze zmarłego oraz, jeśli dotyczy, byłym(-ch) małżonku(-ach) lub partnerze(-ach): nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy) oraz adres;

▼B

e) informacje o pozostałych ewentualnych beneficjentach na podstawie rozrządzenia na wypadek śmierci lub z mocy prawa: nazwisko, imię (imiona) lub nazwa organizacji, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy) i adres;

f) przeznaczenie poświadczenia zgodnie z art. 63;

g) dane kontaktowe sądu lub innego właściwego organu, który zajmuje się lub zajmował się sprawą spadkową, w stosownych przypadkach;

h) przesłanki, na których wnioskodawca opiera, w stosownych przypadkach, swoje prawo, jakie rości do majątku spadkowego jako beneficjent lub prawo do wykonania testamentu zmarłego lub zarządzania spadkiem zmarłego;

i) informacje o tym, czy zmarły dokonał rozrządzenia na wypadek śmierci; jeżeli nie został dołączony oryginał ani kopia rozrządzenia, informacja o miejscu, w którym znajduje się oryginał;

j) informacje o tym, czy zmarły zawarł małżeńską umowę majątkową lub umowę dotyczącą związku mającego skutki porównywalne do małżeństwa; jeżeli nie został dołączony oryginał ani kopia umowy, informacja o miejscu, w którym znajduje się oryginał;

k) informacje o tym, czy którykolwiek z beneficjentów złożył oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku;

l) oświadczenie, w którym stwierdza się, że według najlepszej wiedzy wnioskodawcy nie toczy się spór dotyczący elementów, które mają być poświadczone;

m) wszelkie inne informacje, które wnioskodawca uważa za przydatne do celów wydania poświadczenia.

Artykuł 66

Rozpatrzenie wniosku

1. Po otrzymaniu wniosku organ wydający dokonuje weryfikacji dostarczonych informacji i oświadczeń oraz dokumentów i innych materiałów dowodowych dostarczonych przez wnioskodawcę. Organ ten dokonuje niezbędnych do tej weryfikacji ustaleń z urzędu w przypadku, gdy przewiduje to lub zezwala na to jego własne prawo lub zwraca się do wnioskodawcy o przekazanie wszelkich dalszych materiałów dowodowych, które może uznać za niezbędne.

2. W przypadku gdy wnioskodawca nie był w stanie przedłożyć odpisów stosownych dokumentów spełniających warunki niezbędne dla ustalenia ich autentyczności, organ wydający może postanowić o zaakceptowaniu innych form dowodów.

3. W przypadku gdy przewiduje to jego własne prawo i z zastrzeżeniem określonych w nim warunków, organ wydający może zażądać, by oświadczenia były składane pod przyrzeczeniem lub w formie oficjalnego oświadczenia zastępującego przyrzeczenie.

4. Organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne kroki, by poinformować beneficjentów o wniosku o wydanie poświadczenia. W razie potrzeby, w celu ustalenia okoliczności, które mają być poświadczone, przesłuchuje on każdą zaangażowaną osobę oraz każdego wykonawcę lub zarządcę i zamieszcza ogłoszenia publiczne mające na celu umożliwienie innym ewentualnym beneficjentom zgłoszenie swoich praw.

▼B

5. Do celów niniejszego artykułu właściwy organ państwa członkowskiego przekazuje, na wniosek, organowi wydającemu innego państwa członkowskiego informacje zawarte w szczególności w księgach wieczystych, rejestrach stanu cywilnego i w rejestrach, w których zarejestrowano dokumenty i fakty mające znaczenie dla dziedziczenia lub małżeńskiego ustroju majątkowego zmarłego lub ustroju mu odpowiadającego w przypadkach, gdy dany właściwy organ byłby uprawniony, na mocy prawa krajowego, do przekazania takich informacji innemu organowi krajowemu.

Artykuł 67

Wydanie poświadczenia

1. Organ wydający niezwłocznie wydaje poświadczenie zgodnie z procedurą określoną w niniejszym rozdziale wtedy, gdy okoliczności, które mają zostać poświadczone, zostały ustalone na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy innego prawa właściwego dla danych kwestii. Organ wydający wykorzystuje formularz przyjęty zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

Organ wydający nie wydaje poświadczenia, w szczególności jeżeli:

a) okoliczności, które mają być poświadczone, są kwestionowane; lub

b) poświadczenie nie byłoby zgodne z orzeczeniem dotyczącym tych samych okoliczności.

2. Organ wydający podejmuje wszelkie niezbędne kroki, by poinformować beneficjentów o wydaniu poświadczenia.

Artykuł 68

Treść poświadczenia

Poświadczenie zawiera następujące informacje, w zakresie, w jakim są one wymagane ze względu na cel jego wydania:

a) nazwa i adres organu wydającego;

b) numer referencyjny sprawy;

c) okoliczności, na podstawie których organ wydający uznaje się za właściwy do wydania poświadczenia;

d) data wydania;

e) informacje dotyczące wnioskodawcy: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres i stosunki łączące go ze zmarłym, jeśli dotyczy;

f) informacje dotyczące zmarłego: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona), płeć, data i miejsce urodzenia, stan cywilny, obywatelstwo, numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy), adres w chwili śmierci, data i miejsce śmierci;

g) informacje dotyczące beneficjentów: nazwisko (nazwisko rodowe, jeśli dotyczy), imię (imiona) i numer identyfikacyjny (jeśli dotyczy);

▼B

h) informacje dotyczące małżeńskiej umowy majątkowej zawartej przez zmarłego lub, w stosownych przypadkach, umowy zawartej przez zmarłego w ramach stosunku uznawanego przez prawo dla niego właściwe za mający skutki porównywalne do małżeństwa, oraz informacje o małżeńskim ustroju majątkowym lub ustroju majątkowym mu równoważnym;

i) prawo właściwe dla dziedziczenia oraz okoliczności, na podstawie których ustalona została właściwość tego prawa;

j) informacje o tym, czy chodzi o dziedziczenie testamentowe czy ustawowe, w tym informacje dotyczące okoliczności powodujących powstanie praw lub uprawnień spadkobierców, zapisobierców, wykonawców testamentów lub zarządców spadku;

k) w stosownych przypadkach informacje o rodzaju przyjęcia lub odrzuceniu spadku w odniesieniu do każdego z beneficjentów;

l) udział przypadający każdemu ze spadkobierców oraz, w stosownych przypadkach, wykaz praw lub składników majątku przypadających każdemu ze spadkobierców;

m) wykaz praw lub składników majątku przypadających każdemu zapisobiercy;

n) ograniczenia praw spadkobiercy(-ów) oraz, w stosownych przypadkach, zapisobiercy(-ów) na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy rozrządzenia na wypadek śmierci;

o) uprawnienia wykonawcy testamentu lub zarządcy spadku oraz ograniczenia tych uprawnień na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy rozrządzenia na wypadek śmierci.

Artykuł 69

Skutki poświadczenia

1. Poświadczenie rodzi skutki we wszystkich państwach członkowskich bez wymogu stosowania jakiejkolwiek szczególnej procedury.

2. Domniemywa się, że poświadczenie prawidłowo stwierdza okoliczności, które ustalono na mocy prawa właściwego dla dziedziczenia lub na mocy innego prawa właściwego dla danych kwestii. Domniemywa się, że osoba wymieniona w poświadczeniu jako spadkobierca, zapisobierca, wykonawca testamentu lub zarządca spadku posiada status wymieniony w poświadczeniu lub posiada prawa lub uprawnienia określone w poświadczeniu bez żadnych warunków ani ograniczeń odnoszących się do tych praw lub uprawnień innych niż określone w poświadczeniu.

3. Domniemywa się, że każda osoba, która działając na podstawie informacji poświadczonych w poświadczeniu, dokona płatności lub która przekaże przedmioty osobie wskazanej w poświadczeniu jako osoba uprawniona do przyjęcia płatności lub przedmiotów, dokonała czynności prawnej z osobą uprawnioną do przyjęcia płatności lub przedmiotów, chyba że osoba ta wie, że treść poświadczenia jest nieprawidłowa lub nie jest świadoma tej nieprawidłowości z powodu rażącego niedbalstwa.

4. W przypadku gdy osoba wymieniona w poświadczeniu jako osoba uprawniona do dysponowania majątkiem spadkowym dokonuje rozporządzenia na rzecz innej osoby, domniemywa się, że ta inna osoba, jeśli działa na podstawie informacji poświadczonych w poświadczeniu, dokonała czynności prawnej z osobą uprawnioną do dysponowania przedmiotowym majątkiem, chyba że osoba ta wie, że treść poświadczenia jest nieprawidłowa lub nie jest świadoma tej nieprawidłowości z powodu rażącego niedbalstwa.

▼B

5. Poświadczenie stanowi ważny dokument na potrzeby dokonania wpisu majątku spadkowego do właściwego rejestru państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem art. 1 ust. 2 lit. k) i l).

Artykuł 70

Poświadczone odpisy poświadczenia

1. Organ wydający przechowuje oryginał poświadczenia i wydaje poświadczony odpis lub odpisy wnioskodawcy i każdemu, kto wykaże uzasadniony interes.

2. Do celów art. 71 ust. 3 i art. 73 ust. 2 organ wydający prowadzi wykaz osób, którym zostały wydane poświadczone odpisy zgodnie z ust. 1.

3. Wydane poświadczone odpisy pozostają ważne przez ograniczony okres sześciu miesięcy, który ma być wskazany w poświadczonym odpisie przez opatrzenie go datą ważności. W wyjątkowych, należycie uzasadnionych przypadkach, organ wydający może, w drodze odstępstwa, postanowić, że okres ważności będzie dłuższy. Po upływie tego okresu osoba posiadająca poświadczony odpis musi wystąpić z wnioskiem do organu wydającego o przedłużenie okresu ważności poświadczonego odpisu lub o nowy poświadczony odpis, by móc wykorzystać poświadczenie do celów wskazanych w art. 63.

Artykuł 71

Sprostowanie, zmiana lub uchylenie poświadczenia

1. Na wniosek każdej osoby, która wykaże uzasadniony interes, lub z urzędu organ wydający dokonuje sprostowania poświadczenia w przypadku wystąpienia błędu pisarskiego.

2. Na wniosek każdej osoby, która wykaże uzasadniony interes, lub – gdy jest to możliwe na mocy prawa krajowego – z urzędu organ wydający dokonuje zmiany poświadczenia lub je uchyla, w przypadku gdy ustalono, że poświadczenie lub jego poszczególne części są nieprawidłowe.

3. Organ wydający bezzwłocznie informuje wszystkie osoby, którym zgodnie z art. 70 ust. 1 wydano poświadczone odpisy poświadczenia, o każdym sprostowaniu, zmianie lub uchyleniu.

Artykuł 72

Procedury odwoławcze

1. Każda osoba uprawniona do wystąpienia o wydanie poświadczenia może odwołać się od decyzji podjętych przez organ wydający zgodnie z art. 67.

Każda osoba, która wykaże uzasadniony interes może odwołać się od decyzji podjętych przez organ wydający zgodnie z art. 71 i art. 73 ust. 1 lit. a).

Odwołanie wnosi się do organu sądowego w państwie członkowskim organu wydającego zgodnie z prawem tego państwa.

2. Jeżeli w wyniku odwołania, o którym mowa w ust. 1, zostanie ustalone, że wydane poświadczenie jest nieprawidłowe, właściwy organ sądowy dokonuje sprostowania, zmienia lub uchyla poświadczenie albo zapewnia sprostowanie, zmianę lub uchylenie poświadczenia prze organ wydający.

▼B

Jeżeli w wyniku odwołania, o którym mowa w ust. 1, zostanie ustalone, że odmowa wydania poświadczenia była nieuzasadniona, właściwy organ sądowy wydaje poświadczenie lub zapewnia, aby organ wydający ponownie zbadał sprawę i podjął nową decyzję.

Artykuł 73

Zawieszenie skutków poświadczenia

1. Skutki poświadczenia mogą być zawieszone przez:

a) organ wydający na wniosek każdej osoby, która wykaże uzasadniony interes, do czasu zmiany lub uchylenia poświadczenia zgodnie z art. 71; lub

b) organ sądowy na wniosek każdej osoby uprawnionej do złożenia odwołania od decyzji podjętej przez organ wydający zgodnie z art. 72, do czasu rozpatrzenia odwołania.

2. Organ wydający lub, w stosownym przypadku, organ sądowy bezzwłocznie informuje wszystkie osoby, którym wydano poświadczone odpisy poświadczenia zgodnie z art. 70 ust. 1, o każdym zawieszeniu skutków poświadczenia.

W okresie zawieszenia skutków poświadczenia nie można wydawać kolejnych poświadczonych odpisów poświadczenia.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 74

Legalizacja i inne podobne formalności

Żadna legalizacja ani inne podobne formalności nie są wymagane w stosunku do dokumentów wydanych w państwie członkowskim zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 75

Stosunek do istniejących konwencji międzynarodowych

1. Niniejsze rozporządzenie nie stanowi przeszkody dla stosowania konwencji międzynarodowych, których stroną, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia, jest jedno lub większa liczba państw członkowskich, a które dotyczą spraw objętych przepisami niniejszego rozporządzenia.

W szczególności państwa członkowskie będące umawiającymi się stronami konwencji haskiej z dnia 5 października 1961 r. dotyczącej kolizji praw w przedmiocie formy rozporządzeń testamentowych nadal stosują postanowienia tej konwencji zamiast art. 27 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do formalnej ważności testamentów i testamentów wspólnych.

2. Niezależnie od ust. 1 niniejsze rozporządzenie ma – w stosunkach między państwami członkowskimi – pierwszeństwo przed konwencjami zawartymi wyłącznie pomiędzy dwoma państwami członkowskimi lub większą ich liczbą, w zakresie, w jakim konwencje te dotyczą kwestii uregulowanych niniejszym rozporządzeniem.

▼B

3. Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania Konwencji z dnia 19 listopada 1934 r. między Danią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją obejmującej przepisy prawa prywatnego międzynarodowego dotyczące dziedziczenia, testamentów i zarządzania spadkiem, w wersji zmienionej porozumieniem międzyrządowym między tymi państwami z dnia 1 czerwca 2012 r. przez państwa członkowskie będące jej stronami, w zakresie, w jakim konwencja ta przewiduje:

a) przepisy dotyczące proceduralnych aspektów zarządzania spadkiem określonych w konwencji oraz pomocy w tym zakresie udzielanej przez organy umawiających się państw stron konwencji; oraz

b) uproszczone i szybsze procedury uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach spadkowych.

Artykuł 76

Związek z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1346/2000

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na stosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego ([1]).

Artykuł 77

Informacje udostępniane do wiadomości publicznej

Z myślą o udostępnianiu informacji do wiadomości publicznej w ramach europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych państwa członkowskie przekazują Komisji krótkie podsumowanie ich krajowego ustawodawstwa i procedur dotyczących dziedziczenia, w tym informacje o rodzaju organów właściwych w sprawach spadkowych i informacje o rodzaju organów właściwych do przyjmowania oświadczeń o przyjęciu lub odrzuceniu spadku, zapisu lub udziału obowiązkowego.

Państwa członkowskie przekazują także arkusze informacyjne zawierające wykaz wszystkich dokumentów lub informacji zazwyczaj wymaganych do celów rejestracji nieruchomości znajdujących się na ich terytorium.

Państwa członkowskie stale aktualizują te informacje.

Artykuł 78

Informacje na temat danych kontaktowych i procedur

▼C2

1. Do dnia 16 listopada 2014 r. państwa członkowskie przekazują Komisji:

▼B

a) nazwy i dane kontaktowe sądów lub organów właściwych w zakresie rozpatrywania wniosków o stwierdzenie wykonalności orzeczeń zgodnie z art. 45 ust. 1 oraz w zakresie rozpatrywania środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych w sprawie takich wniosków zgodnie z art. 50 ust. 2;

b) informacje o procedurach zaskarżenia orzeczenia wydanego w następstwie wniesienia środka zaskarżenia, o których mowa w art. 51;

([1]) Dz.U. L 160 z 30.6.2000, s. 1.

▼B

c) odpowiednie informacje o organach właściwych do wydania poświadczenia zgodnie z art. 64; oraz

d) informacje o procedurach odwoławczych, o których mowa w art. 72.

Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o wszelkich późniejszych zmianach tych informacji.

2. Komisja ogłasza informacje przekazane zgodnie z ust. 1 w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, z wyjątkiem adresów i innych danych kontaktowych sądów i organów, o których mowa w ust. 1 lit. a).

3. Komisja udostępnia do wiadomości publicznej w każdej innej stosownej formie wszystkie informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1, w szczególności przy wykorzystaniu europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 79

Sporządzanie wykazu zawierającego informacje, o których mowa w art. 3 ust. 2, i wszelkie późniejsze zmiany wprowadzane do tego wykazu

1. Na podstawie powiadomień od państw członkowskich Komisja sporządza wykaz innych organów i przedstawicieli zawodów prawniczych, o których mowa w art. 3 ust. 2.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich zmianach informacji zawartych w tym wykazie. Komisja odpowiednio zmienia ten wykaz.

3. Komisja publikuje wykaz i wszelkie zmiany wprowadzone do tego wykazu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

4. Komisja udostępnia wszystkie informacje przekazane jej zgodnie z ust. 1 i 2 do wiadomości publicznej za pomocą wszelkich odpowiednich środków, w szczególności przy wykorzystaniu europejskiej sieci sądowej w sprawach cywilnych i handlowych.

Artykuł 80

Ustanowienie zaświadczeń i formularzy, o których mowa w art. 46, 59, 60, 61, 65 i 67, i wprowadzanie do nich zmian

Komisja przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające zaświadczenia i formularze, o których mowa w art. 46, 59, 60, 61, 65 i 67, i wprowadzające do nich zmiany. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 81 ust. 2.

Artykuł 81

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

▼B

Artykuł 82

Przegląd

Do dnia 18 sierpnia 2025 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia, w tym ocenę wszelkich problemów praktycznych napotkanych w związku z równoległymi pozasądowymi rozstrzygnięciami spraw spadkowych w różnych państwach członkowskich lub w związku z rozstrzygnięciem pozasądowym w jednym państwie członkowskim dokonywanym równolegle do rozstrzygnięcia przez sąd w innym państwie członkowskim. Do sprawozdania dołącza się w stosownych przypadkach wnioski dotyczące zmian.

Artykuł 83

Przepisy przejściowe

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do dziedziczenia po osobach zmarłych w dniu lub po dniu 17 sierpnia 2015 r.

2. W sytuacji, w której zmarły przed dniem 17 sierpnia 2015 r. dokonał wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia, wybór ten jest ważny, o ile spełnia warunki określone w rozdziale III lub o ile jest on ważny na podstawie przepisów prawa prywatnego międzynarodowego, które obowiązywały w chwili dokonania wyboru w państwie, w którym zmarły miał miejsce zwykłego pobytu lub w którymkolwiek z państw, którego obywatelstwo posiadał.

3. Rozrządzenie na wypadek śmierci dokonane przed dniem 17 sierpnia 2015 r. jest dopuszczalne i ważne materialnie oraz formalnie, o ile spełnia warunki określone w rozdziale III lub jeżeli jest ono dopuszczalne i ważne materialnie oraz formalnie na podstawie przepisów prawa prywatnego międzynarodowego, które obowiązywały w chwili dokonania rozrządzenia w państwie, w którym zmarły miał miejsce zwykłego pobytu lub w którymkolwiek z państw, którego obywatelstwo posiadał lub w państwie członkowskim organu rozpatrującego sprawę spadkową.

4. Jeżeli rozrządzenie na wypadek śmierci zostało dokonane przed dniem 17 sierpnia 2015 r. zgodnie z prawem, które zmarły mógł wybrać zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, prawo to uważa się za wybrane jako prawo właściwe dla dziedziczenia.

Artykuł 84

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 17 sierpnia 2015 r., ►C1 z wyjątkiem art. 77 i 78, które stosuje się od dnia 16 listopada 2014 r., ◄ oraz art. 79, 80 i 81, które stosuje się od dnia 5 lipca 2012 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.